

Pierre Teilhard
de Chardin

KOZMICKÁ

OMŠA

&

Pierre Teilhard
de Chardin

**Kozmická
omša**

OBETOVANIE

Pane, pretože tento raz znovu nemám v siamských lesoch a v zaázijských stepiach ani chlieb, ani víno, ani oltár, povznesiem sa ponad tieto symboly až k čistému majestátu bytia a obetujem Ti, ja Tvoj kňaz, na oltári celej Zeme prácu a námahu celého sveta.

Slnko práve oziarilo najvzdialenejšie horizonty včasného rána. Pod touto ohnivou pohyblivou prikrývkou živý povrch Zeme sa opäť prebúdzá a s chvením sa púšťa do svojej strašne namáhavej práce. Ó, môj Bože, na svoju paténu položím očakávané plody tejto novej námahy. Do svojho kalicha nalejem šťavu všetkých plodov, ktoré budú rozmliaždené dnešný deň.

Môj kalich a moja paténa sú predobrazom duše, dokorán roztvorenej a prístupnej všetkým silám, ktoré sa dvíhajú zo všetkých strán zemegule a smerujú k Duchu.

Nech príde ku mne spomienka a mystická prítomnosť všetkých, ktorých svetlo prebúdzá do nového dňa!

Pane, jeden po druhom mi prechádzajú myslou všetci tí, ktorých milujem a ktorých si dal môjmu životu ako oporu a prirodzené čaro. Preberám jedného za druhým členov tejto mne tak drahej rodiny, všetci sa zhromažďujú pomaly okolo mňa, počnúc rôznymi prvkami až po náklonnosti srdca, vedeckého výskumu a myslenia. Vidím ich všetkých, hoci trochu zmätene, ale všetkých bez výnimky, ten anonýmny zástup, ktorý tvorí nespočetnú masu živých bytostí: tých, ktorí stoja okolo mňa a ma podporujú bez toho, žeby som ich poznal, tých, ktorí prichádzajú a odchádzajú, a najmä tých, ktorí v úradoch, laboratóriách, alebo továrňach v duchu pravdy, alebo omylu veria v pokrok a pôjdu dnešný deň vášnivo za svetlom.

Toto rozvínené množstvo, nejasné alebo zreteľné, ktorého obrovské rozmery nás lákajú, tento ľudský oceán, ktorého pomalé a monotónne vlnenie vnáša zmätok do veriacich srdcí! Chcem, aby v tejto chvíli celá moja bytosť bola ozvenou jeho hlbokého vlnobitia. Všetko, čo narastie vo svete v tento deň a čo ubudne, tiež všetko, čo zomrie, zhromaždím v sebe, Pane, aby som Ti to obetoval; hľa, to sú moje obetné dary, po ktorých túžiš.

Voľakedy Ti obetovali v chráme prvotiny úrody a najkrajšie zvieratá. Ale

obeta, ktorú Ty naozaj očakávaš, ktorú Ty tajomne potrebuješ, aby si utišil svoj hlad a uhasil svoj smäd, to je práve vzostup sveta, uchváteného kozmickým dianím.

Prijmi Pane, túto hostiu celého stvorenstva, ktoré sa dalo do pohybu Tėbou priťahované a ktoré Ti ju obetuje na úsvite nového dňa. Tento chlieb, ktorý predstavuje našu námahu, je vo svojej podstate len obrovským procesom rozpadu. A toto víno, ktoré je predobrazom našej námahy je žiaľ, iba rozkladajúci sa nápoj. Ale do nemej podstaty tejto beztvárnej masy si sa vložil, som si istý, lebo to cítim – nezlomnú a posvätnú túžbu, ktorá nás núti zvolať všetkých veriacich i neveriacich: „Pane, daj, aby sme boli jedno!”

Nemám duchovnej horlivosti a vznešenej čistoty Tvojich svätých, ale miesto toho si mi dal, môj Bože, úžasnú náklonnosť ku všetkému, čo sa hýbe v tejto tajomnej hmote a pretože spoznávam v sebe viac syna ako dieťa neba, pozdvihujem tohto rána svoju myseľ do výšav nádeje a biedy svojej matky a tam silou svojho kňazstva, ktorú som od Teba dosiahol, zvolám: Boží oheň, nech zostúpi na to všetko, čo sa v ľudskej prirodzenosti zrodí, alebo zhynie v tento deň.

OHEŇ NAD SVETOM

Oheň princíp bytia. Sme presvedčení, že tryská zo samých hĺbin Zeme a že jeho plamene sa zapalujú postupne a ožiarujú dlhú brázdzu života. Dal si mi milosť, Pane, aby som pochopil, že táto predstava nie je správna a dal si mi tiež silu, aby som ju vyvrátil preto, aby som Ťa lepšie mohol vidieť. Na začiatku bola obrovská duchovná sila, činorodá a plná lásky. Na začiatku bolo Slovo, ktoré bolo schopné suverénne si podrobiť a vyformovať všetku hmotu. Na začiatku nebol chlad a temnoty, na začiatku bol oheň. Hľa, taká je pravda.

A potom začalo postupne tryskať svetlo, svetlo, ktoré existovalo odjakživa pred všetkým bytím, toto svetlo postupne a isto odstraňuje všetky naše temnoty. My vo svojej podstate sme len stvoreniami, ktoré sú prázdne a temné. Ty môj Bože, si základom a večným stredobodom, ktorý nemá začiatku, ani konca a z ktorého sa postupne vynára a rozvíja náš vesmír, ktorého hranice sa strácajú našim očiam a preto sa zdá byť taký nesmierny.

Žiariaci duch, osobný oheň, ktorým si bol u prazákladov sveta, cieľ náš-

ho zjednotenia, tisíckrát krajší a žiadúcejší ako deštruktívne splynutie panteizmu, ráč i tento raz zostúpiť na svet a oživ ho sviežou vrstvou novej hmoty, ktorá dnes na ňom narastie.

Viem to. Nemôžem Ti nanútiť alebo predvídať ani najmenší z Tvojich úkonov. V Tebe je každý počiatok i táto moja modlitba.

Ty iskrivé Slovo, žiariaca sila, ktorá vytváraš mnohoraké tvary a oživuješ ich svojim životom, skloň, prosím Ťa svoje všemohúce, vševediace a všadeprítomné ruky, ktoré sa ničoho nedotýkajú (ako ľudské ruky) a predsa sú všadeprítomné v minulosti i v prítomnosti vecí. Nachádzame sa v nich so všetkým, čo je obrovské i s tým, čo je najnútornejšie v nás i mimo nás.

Pane, stvární svojimi neviditeľnými rukami túto pozemskú námahu, ktorú som zhromaždil vo svojom srdci a ktorú Ti obetujem v tejto chvíli a začleň ju do svojho veľkého diela, ktoré zamýšľaš vykonať: Pretvor túto námahu, usmerni ju, od základov ju prepracuj, Ty, ktorý vieš, prečo sa stvorenie nerodí iným spôsobom, len na stonke evolúcie, ktorej konca nedovidíme.

A teraz vyriekni mojimi ústami svoje dvojnásobne premieňajúce slovo, pod vplyvom ktorého všetko sa hýbe a uvoľňuje v našej myslí a v našej skúsenosti a pomocou ktorého sa zjednocujú a upevňujú bádania a pokusy vo vesmíre. Nad všetkým živým, čo vyklíči, vyrastie, vykvitne a dozrie v tento deň, povedz: „Toto je moje telo“. A nad všetkým mŕtvym, čo bude strávené, čo zvädne a zhynie, vyriekni: „Toto je moja krv!“.

OHEŇ VO SVETE

Stalo sa.

Oheň ešte jeden raz prenikol Zem, neprišiel s hlukom ako hrom a blesk; či Pán používa násilie?

Plameň prišiel bez hromobitia a ožiaril všetko zvnútra. Počnúc najmenším atomom až k energii najvšeobecnejších zákonov, všetkého sa plameň zmocnil, individuálne i v spoločenstve každého prvku, každého ohniska a každého vzťahu vo vesmíre, takže môžeme predpokladať, že vesmír sa sám od seba vznietil.

V novom ľudstve, ktoré sa dnes rodí, Slovo predĺžilo akt zrodu donekonečna a tým, že sa ponorilo do fóna sveta, hlboké vody sa naplnili životom bez jediné-

ho rozčerenia hladiny. Nič sa nepohlo navonok, nebolo badať premenu. A predsa tajomným spôsobom pri dotyku a premieňajúcim Slovom obrovská hosťia vesmíru sa stala Telom. Všetka hmota je od tejto chvíle, môj Bože, svätená Tvojím vtelením.

Už dávno naše myslenie a skúsenosti nás presvedčili o tajomných vlastnostiach vesmíru, ktoré ho pripodobňujú k telu.

Ako telo i on nás priťahuje čarom svojich tajomných záhybov a hĺbkou svojich očí.

Ako telo i on sa rozkladá a jeho trvanie uniká našim rozborom a našim schopnostiam.

Ako telo i on sa napne s obrovskou námahou, aby sa posunul vždy ďalej, ako my dosiahneme.

Toto striedanie blízkosti a vzdďaľovania nás znepokojuje. Pane, všetci to cítíme už pri svojom narodení. Niet väčšej bolesti a nádeje, niet väčšej nostalgie ako tá, ktorá rozplače človeka hnevom a túžbou pred tvárou Toho, ktorý je prítomný nehmatateľne a anonymne vo všetkých veciach okolo neho: „Si forte attractent eum”.

Teraz, Pane, keď si posvätil svet svojou prítomnosťou, v jase a vône vesmíru, vidím Tvoje telo a Tvoju tvár. To, čo tušilo moje srdce, Ty si mi nenávratne zjavil: všetky stvorenia sú navzájom solidárne, jedno nemôže jestvovať bez druhého, všetky sú závislé od toho istého oživujúceho ohniska, z ktorého čerpajú svoju stálosť a jednotu.

Pane, posilni odvahou svojho Zjavenia moju detskú bojzlivosť, ktorá nevie pochopiť nič väčšieho a nič živšieho na svete, ako je dokonalosť nášho ľudského tela. A na odvážnej ceste pochopiť vesmír detí tohto storočia, Pane Ježišu, „od ktorého všetky veci čerpajú svoju stálosť”, zjav sa konečne tým, ktorí ťa milujú, ako najvznesenejšia duša a fyzické ohnisko celého stvorenstva. Lebo tak je to s našim životom. Keby som nemohol veriť, že Tvoja prítomnosť, Pane, skutočne oživuje, zjemňuje a zahrieva i najmenšiu čiastku energie, ktorá ma preniká až do drene mojich kostí, či by som nezomrel chladom?

Vďaka Ti, Pane, že si mnohorakým spôsobom objasnil môjmu pohľadu ohromnú jednoduchosť vecí. Pomaly, krok za krokom sa rozvíjali moje túžby. Už vo svojom detstve pod vplyvom výborných priateľov, ktorých si mi poslal do cesty, aby osvietili a posilnili môjho ducha a tiež vplyvom strašných a zároveň jemných

vnuknutí som sa oslobodil z pút a odvtedy môžem vidieť a dýchať iba v prostredí, kde všetko smeruje k zjednoteniu.

V tejto chvíli, keď Tvoj život prekypuje novou silou v posvätení sveta, vychutnám vedomie s opojnou silou a v pokoji i túto víziu v jej stálosti a harmónii, ktorá ma nikdy neprestáva očarovať.

To, čo cítim, hľadiac na svet, ktorý sa premenil v Tvoje telo, môj Bože, to nie je ani túžba monistu, ktorý sa chce rozplynúť v jednote vecí, ani dojatie pohana, ktorý sa klania viditeľnému božstvu, ani pasívia kvietistu, vydaného na pospas tajomným silám.

Chcem si vybrať z týchto troch smerov to, čo je v nich dobré, Tvoja kozmická Prítomnosť je obdivuhodnou syntézou týchto troch najhroznejších vášní, aké kedy opantali ľudské srdce.

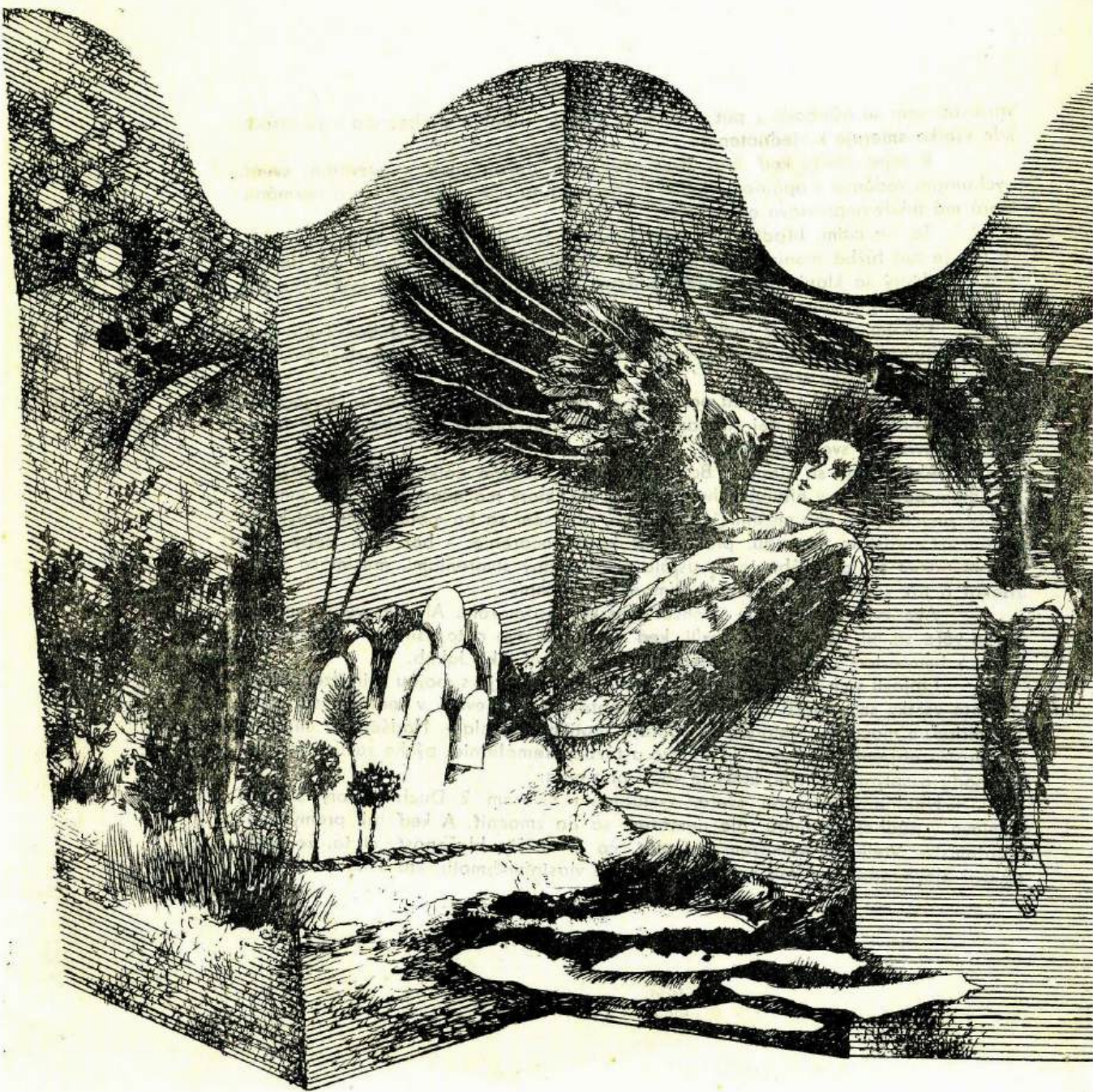
Ako vyznavač monizmu ponáram sa do všeobecnej jednoty – do jednoty takej dokonalej, že sa v nej strácam a zároveň dosahujem najdokonalejšie rozvinutie a završenie svojej osobnosti.

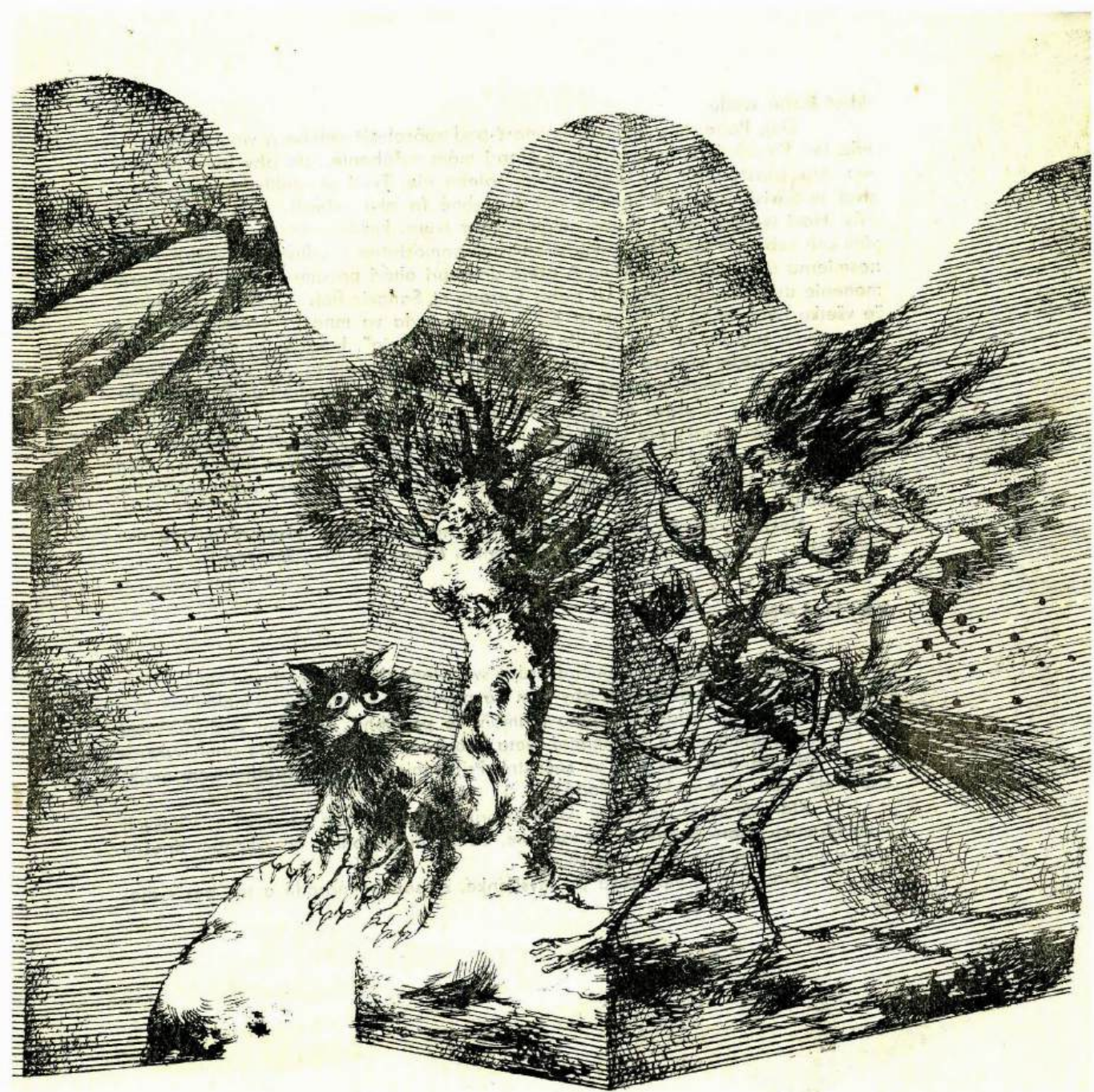
Ako pohan sa klaniam Bohu, ktorého sa možno dotknúť. Aj sa dotýkam na celom povrchu a v hĺbinách hmotného sveta, ktorý ma očaril. Ale, aby som sa mohol zmocniť tak, ako chcem (jednoducho, aby som sa ho mohol stále dotýkať), musím ísť neustále dopredu, prekonávať každé očarenie – bez toho, žeby som v ňom našiel svoje zaľúbenie, neustále priťahovaný stvoreniami, musím sa stále zriekať a tak žijem v ustavičnom prijímaní a zriekaní.

Ako kvietista sa dám ukolísať božským rozmarom. Ale zároveň viem, že božia vôľa sa mi zjaví len vo chvíli, keď sa namáhavo o to usilujem. Nahmatám Boha v hmote len vtedy, keď budem ním premožený ako Jakub.

Objavil som samú dokonalosť, ktorá harmonizuje s mojou prirodzenosťou, a preto všetky schopnosti mojej bytosti spontánne zaznievajú v jedinom súzvuku, neuveriteľne mocnom, v ktorom sa spájajú protichodné hlasy. Nadšenie z činnosti i radosť z utrpenia, rozkoš z vlastníctva a túžba premáhania, pýcha rastu i šťastie odchodu a splynutie s tým, ktorý je väčší odo mňa.

Naplnený miazgou sveta, vystupujem smerom k Duchu, ktorý sa mi usmieva v nádhere vesmíru, ale nemôžem sa ho zmocniť. A keď tak premýšľam o tajomstve Vtelenia, nemôžem povedať, čo je väčšia blaženosť, či to, že som objavil Slovo vládnuce nad hmotou, alebo že vlastným hmotu, ktorá mi umožňuje

vidieť Božie svetlo.

Daj, Pane, aby Tvoja prítomnosť pod spôsobom chleba a vína nebola pre mňa len filozofickou špekuláciou, v ktorej mám zaľúbenie, ale aby bola opravdivou skutočnosťou. Či to chceme uznať, alebo nie, Ty si sa vtelil do sveta a náš život je závislý od Teba. Ale je tiež potrebné (a ako veľmi!), aby si bol blízko nás. Hoci tvoríme všetci jeden celok v lone sveta, každý z nás je malým svetom sám pre seba, do každého z nás si sa vtelil samostatne a odlišne a vytvoril si tak nesmiernu mnohorakosť foriem. A preto dnes pri oltári prosíme, aby sa Tvoje premenenie uskutočnilo v nás „Ut nobis Corpus et Sangvis fiat...“. Ak pevne verím, že všetko okolo mňa je Telom a Krvou Slova, teda vo mne (a v určitom zmysle len vo mne samom) sa uskutočnila zázračná „diafázia“, ktorá vyžaruje z každého skutku a z každej veci to isté svetlo Života. Keď moja viera, na moje nešťastie oslabne, ihneď i svetlo zhasína, všetko sa ponára do tmy a začína proces rozkladu.

Zostúpil si práve medzi nás, Pane, na úsvite tohoto dňa. Ale beda! Tie isté životné podmienky pre všetkých, ale aká nekonečná odlišnosť v intenzite Tvojej prítomnosti v nás! Presne tie isté životné podmienky, ako mám ja, majú i moji bratia, ale u jedného postupne rastieš a u druhého sa znižuješ, alebo vôbec nie si prítomný.

Nech mi dnes neuškodí žiadny jed, nech ma smrť neusmrťí a víno nepojí, aby som Ťa objavil v každom stvorení – Pane, daj, aby som veril!

PRIJÍMANIE

Oheň zostúpil do samého srdca sveta len preto, aby sa ma zmocnil a strávil ma. Odteraz nebude stačiť, aby som ho pozoroval v tichej kontemplácii a aby som svojou vierou rozjasňoval jeho plameň. Je potrebné, aby som spolupracoval zo všetkých svojich síl na Premenení sveta, ktoré mu umožňuje tento oheň vyžarovať, je tiež potrebné, aby som sa zúčastnil Prijímania, ktoré prostredníctvom mojej osoby dá svetu pokrm, ktorý hľadá!

Klaniam sa Ti môj Bože, ktorý si prítomný v ohnivom vesmíre; vo všetkých jeho formách, ktoré stretnem, vo všetkom, čo sa mi prihodí a čo vykonám dnešný deň – očakávam Ťa a túžim po Tebe.

Zmocňuje sa ma hrôza pri myšlienke, že som sa narodil a tak bez svojej

vôle som bol vydaný napospas privalu sil, ktorý akoby chcel všetko zmiesť, čo príde do cesty.

Chcem, Bože môj, aby si zasiahol do zákonov prírody, ktorým pôvodcom si Ty, nech zmizne strach, ktorý sa ma zmocňuje pri myšlienke na premeny, ktoré sa chystajú obnoviť moju bytosť a nech sa ma zmocní nesmierna radosť, že môj život sa na Tvoj premení.

Bez váhania vystriem svoju ruku za ohnivým chlebom, ktorý mi dávaš. V tomto chlebe, je zárodok všetkého rozvoja, poznávam v ňom princíp a tajomstvo svojej budúcnosti, ktorá je v Tebe ukrytá. Chcem sa jej zmocniť, ale to pre mňa znamená vydať sa napospas silám, čo ma bolestne vytrhnú zo mňa samotného a prinútiť ma ísť do nebezpečenstva, zúčastniť sa práce, obnovovať svoje myslenie a premáhať svoje vášne.

Ješ ho, znamená získať chuť a náklonnosť pre Toho, ktorý je vo všetkom a nad všetkým, aby som bol odolný voči radostiam, ktoré doteraz zohrievali môj život.

Pane Ježišu, súhlasím, aby som sa stal Tvojím vlastníctvom, aby si ma viedol tajomnou silou svojho Tela s ktorým sa spojím, do osamotených výšav, kde by som sám nemal nikdy odvahu vystúpiť. Inštinktívne, ako každý človek, radšej by som vystrel svoj stan tu dole na nejakom vršku, ktorý som si vyhladol. Bojím sa tak, ako všetci moji bratia, budúcnosti veľmi tajomnej a neznámej, do ktorej ma vedie čas. A preto sa pýtam s úzkosťou, spolu s bratmi, kam ide život. . . Nech ma toto Prijímanie chleba totožného s Kristom, ktorý je ukrytý v silách sveta, oslobodí od mojej bojzlivosti! Ó môj Bože, na Tvoje slovo sa vrhám do víru bojov a síl, kde sa zdokonalí moja schopnosť pochopiť a pocítiť Tvoju svätú Prítomnosť. Kto bude milovať z celého srdca Ježiša, ukrytého v silách Zeme, ktoré jej umožňujú rásť, toho Zem priviní matersky k sebe obrovskými ramenami a odhalí mu Božiu tvár.

Môj Bože, keby Tvoje kráľovstvo bolo z tohoto sveta, stačilo by, aby som sa vydal napospas silám, prinášajúcim utrpenie a smrť, aby som rástol ja sám, alebo to, čo mi je drahšie ako môj život. Ale pretože cieľ, ku ktorému smeruje Zem, presahuje každú jednotlivú vec, ba i spoločenstvo vecí, a pretože cieľ namáhavého úsilia sveta nespočíva v tom, že má vytvoriť nejakú najvyššiu realitu sám zo seba, ale má sa spojiť s tým, čo jestvuje od vekov, preto i človek, aby sa

dostal až k žeravému ohnisku vesmíru, nemôže žiť len pre seba, ani obetovať svoj život nejakej pozemskej záležitosti akokoľvek vznešenej. Svet ťa môže dosiahnuť, Pane, len tak, že do určitej miery zmení kurz svojho snaženia, že sa obráti a zamieri tam, kde niet úspechu pre človeka, ba ani nijakej víhody. Ak chcem, aby sa moje bytie s Tvojim spojilo, musím zomrieť sebe nielen ako manáda, ale ako svet sám, to znamená, že musím prejsť bolestnou fázou hynutia v bezútešnej opustanosti. Hľa, ponúkaš mi tento kalich obsahujúci trpkosť každého odlučenia, obmedzenia a neúspechu a hovoríš „Pite z neho všetci“.

Ako by som môhol odmietnuť tento kalich, Pane, teraz, keď s chlebom, ktorý si mi dal ochutnať, vnikla do mojej bytosti i neuhasiteľná túžba po Tebe, ktorý presahuješ môj život a môžem k Tebe vstúpiť len cez bránu smrti. Premenenie sveta by bolo neúplné, keby si nepožehnal popri silách, ktoré ožívujú, i tie, ktoré usmrcujú v prospech tých, čo v teba uverili. Moje prijímanie by bolo neúplné – jednoducho by nebolo kresťanské – keby som s obohatením, ktoré mi dnešný deň priniesie, neprijal v mene Tvojom a v mene sveta i prácu v ukrytosti alebo vo verejnosti, slabosť, starobu a smrť, ktorá neustále ohrozuje vesmír k jeho spaseniu, alebo záhube a aby som takto mal priamu účasť na Tvojom bytí. Môj Bože, odovzdávam sa hroznému procesu rozkladu, o ktorom pevne verím, že ma uvedie do Tvojej božskej Prítomnosti. Kto miloval zo všetkých svojich síl Ježiša ukrytého v silách, ktoré spôsobujú zánik Zeme, toho Zem vo svojej smrteľnej úzkosti zovrie do svojich obrovských ramien a spolu s ňou precitne v Bohu.

MODLITBA

A teraz Ježišu, ukrytý v silách sveta, stal si sa skutočne a fyzicky všetkým pre mňa, všetkým okolo mňa a všetkým vo mne. Chcem vložiť do svojej túžby všetko opojenie z toho čo mám, všetok smäd čo mi chýba a chcem Ti zopakovať horúce vyznanie Tvojho sluhu, slová, v ktorých je ukryté kresťanstvo zajtrajška – som o tom pevne presvedčený.

„Pane, ukry ma do hlbín svojho srdca, zapáľ ma, očisti ma, spáľ ma a stráv podľa svojej vôle až do môjho úplného zničenia.“

„Tu autem, Domine mi, include me in imis visceribus Cordis tui. Atque ibi me detine, excoque, expurga, accende, ignifac, sublima ad purissimum Cordis

tui gustum atque placitū, ad puram annihilationem meam."

„Pane". Ach, konečne som našiel niekoho, koho môžem z úprimného srdca takto osloviť po dvojnásobnom tajomstve kozmického Premenenia a Prijímania. Kým som videl v Tebe, Ježišu, len človeka spred dvetisíc rokov, vznešeného moralistu, priateľa a brata, moja láska bola bojzlivá a neistá. Či nemáme dosť priateľov, bratov múdrych a veľkých, ba vynikajúcich ľudí okolo seba i v bezprostrednej blízkosti? A či sa človek môže celkom odovzdať inému človeku, ale predsa len človeku s ľudskou prirodzenosťou!? Už odjakživa svet očaril moje srdce, ale nikdy sa ono úprimne nesklonilo pred nijakou osobou. Dlhो som blúdil, i keď som bol veriaci, nevedel som čo milujem. Ale dnes, keď si mi svojim zmŕtvychvstaním zjavil nadľudskú moc a vyžaruješ zo všetkých síl Zeme, Majstre, ja spoznávam v Tebe svojho Pána a som Tebou očarený. Tajomné sú cesty Tvojho ducha, Bože môj! Keď pred dvomi storočiami začala Cirkev uctievať Tvoje srdce, zdalo sa, že duše boli očarené čiastkou Teba samého, čiastkou presnejšie definovanou a bližšie určenou ako Tvoja ľudská prirodzenosť. Ale aký náhly obrat odrazu! Je jasné, že odhalením svojho Srdca si chcel opraviť našu príliš obmedzenú, nedostatočnú predstavu o sebe. Uprostred Tvojej hrudi vidím vyheň a čím viac pozorujem toto žeravé ohnisko, tým viac sa mi zdá, že obrysy Tvojho Tela sa strácajú, rastú a nadobúdajú tvar horiaceho vesmíru!

Oslávený Kriste, tajomne a skryte pôsobiaci v lone hmoty, oslňujúce ohnisko, do ktorého ústia nesčíselné nityk mnohostranného bytia. Moc neúprosná ako svet a hrejivá ako život. Ty, ktorého čelo je studené ako sneh a pohľad páliaci ako oheň! Z ňôh Ti sršia iskry ako z taveného zlata a Tvoje ruky ukrývajú hviezdy; Ty, ktorý si na počiatku i na konci, živý, mŕtvy a vzkriesený, Ty, ktorý zhromažďuješ v obrovskej jednote všetko čaro, každú náklonnosť, každú silu a vzťah; Ty si to bol, po ktorom túžila moja bytosť s dychtivosťou tak mohutnou ako celý vesmír; Ty si v skutku Pán môj a Boh môj!

„Ukry ma v sebe Pane".

Ach, verím v to (verím tak pevne, že táto viera sa stala oporou môjho vnútorného života). Vonkajšie temnoty sú proti Tebe ničím. Nič nejestuje, len Tvoje Telo, Ježišu, ba i tí, čo sú odlúčení od Tvojej lásky Ti blahorečia i vo svojom nešťastí za dobrodenia Tvojej prítomnosti. Všetci sme voľky-nevoľky v Tebe, všeobecnom stredisku stálosti a života. Ale práve preto, že nie sme hotovými ve-

cami, ktoré môžu jestvovať rovnako, či sú blízko, či ďaleko od Teba, naša túžba po jednote silnie tým viac, čím viac sa k Tebe približujeme. Pane, v mene toho, čo je najpodstatnejšie v mojom bytí, vyslyš prosbu mojej duše, aby som každým dňom viac pochopil, ako veľmi ma moja duša presahuje a aby som uhasil svoj smäd po bytí, načieraním do hlbokého prameňa Tvojej podstaty – priviň ma do záhybov svojho srdca, ukry ma do jeho najvnútornejšieho streda!

Čím bližšie Ťa poznávam, Majstre, tým viac objavujem Tvoju prítomnosť vo vesmíre. Podľa toho viem určiť v každom okamihu, ako ďaleko som pokročil smerom k Tebe. Hoci veci okolo mňa si zachovávajú svoju chuť a svoj tvar, predsa ich vidím rozpiývať sa v jedinom prvku, nekonečne blízkom a zároveň nekonečne vzdialenom. Keď sa budem voľne pohybovať medzi stvoreniami, viem, že sa blížim k ohnisku, kde bije srdce sveta v lúčoch, ktoré vyžarujú zo srdca Božieho.

Daj, Pane, aby v tomto objatí každá činnosť vnútorná, alebo vonkajšia, ktorá vzdialená od Teba by mohla byť neutrálna, pochybná, alebo nepriateľská, ale oživená silou, ktorá si všetko môže podmaniť (*Quae possit sibi omnia subjicere*), stala sa anjelom Tvojho víťazného plánu.

Obdivuhodným striedaním čarovnej príťažlivosti tvarov a ich nedokonalosti, ich dobrotu a zloby, ich odpornej slabosti a ich hroznej moci – oduševni moje srdce, nauč ho byť skutočne čistým nie v suchopárnom odlúčení od sveta, ale nauč ho tešiť sa z krásy, odhaľ mu skutočnú lásku, nie aby konať pod pojom strachu pred zlom, ale zapojilo sa do života, daj aby posilnené predstavou Tvojej všadeprítomnosti, malo túžbu objavovať, zdokonaľovať a podmaňovať si svet a tak vždy viac k tebe prenikať.

Každá moja radosť, môj úspech, celý zmysel môjho života i potešenie závisí, môj Bože, na tejto zásadnej predstave Tvojho bytostného zväzku s vesmírom...

Iní nech ospevujú jas Tvojho čistého Ducha! Ja som presvedčený až do hĺbky svojej prirodzenosti, že som povoláný na to, aby som hlásal tú skutočnosť, že si sa vtelil do hmoty; ani neviem nič iného hlásať, len tajomstvo Tvojho Tela. Ó ty, čo vyžaruješ zo všetkého, čo nás obklopuje.

Zasväcujem sa Tvojmu Telu, ktoré má rozmery vesmíru, posväteného Tvojou silou a mojou vierou, kde všetko zaniká, aby znovu ožilo, so všetkými tvorčimi silami, ktoré prýstia zo mňa, so svojimi veľmi úbohými vedomosťami, so svojím nábo-

Vydané skupinou **Osamelých bežcov (Štrpka, Repka, Laučík)** k **VIANOCIAM**
1968 svojim priateľom. Ilustroval **Stano Dusík**. Vytlačené v decembri 1968
nákladom 50 kusov.

RECEIVED 1802 JAN 24 1802